

Η Χάνα Χερμπστ είναι η πιο έμπειρη ειδικός στην ερμηνεία των εκφράσεων του προσώπου στη Γερμανία. Ως σύμβουλος της Αστυνομίας, έχει βοηθήσει να συλληφθούν πολλοί επικίνδυνοι εγκληματίες. Αλλά τώρα, καθώς παλεύει με την απώλεια μνήμης μετά από μια εγχείρηση, έρχεται αντιμέτωπη με μια τρομερή περίπτωση: Μια μέχρι πρότινος άμεμπτη γυναίκα ομολογεί ότι δολοφόνησε βάνουσα την οικογένειά της. Μόνο ο μικρός της γιος, ο Πάουλ, επέζησε. Μετά την ομολογία της, η μητέρα δραπετεύει. Ψάχνει τον γιο της για να ολοκληρώσει την «αποστολή του θανάτου» της; Η Χάνα έχει μόνο το σύντομο βίντεο της ομολογίας της για να βγάλει τα συμπεράσματά της. Αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα:

**Η ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΣΤΟ ΒΙΝΤΕΟ
ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΙΔΙΑ...**

**SEBASTIAN
FITZEK**

MIMIK

Με την επιστημονική καθοδήγηση του Dirk Eilert, του κορυφαίου
ειδικού στη φυσιολογική επιστήμη και την ερμηνεία
της γλώσσας του σώματος στις γερμανόφωνες χώρες.

μετάφραση
Ειρήνη Γεούργα

διόπτρα

Στη Ρεγκίνα Τσίγκλερ

Δεν γνωρίζουμε ποτέ ολότελα ο ένας τον άλλο,
και μέσα σε μια νύχτα αλλάξαμε,
γίναμε χειρότεροι ή καλύτεροι.

THEODOR FONTANE

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Μαμά, κρυώνω».

«Θα σου περάσει».

Το εξάχρονο κοριτσάκι έτρεμε. Έπρεπε να είχε φορέσει καλσόν, όμως μέσα στο σπίτι ήταν πολύ ζεστά. Γιατί δεν είχε φανταστεί πόσο κρύο θα έκανε έξω μετά από λίγα λεπτά;

Ειδικά εφόσον είχε μείνει τόση ώρα ακίνητη.

«Μπορούμε να πάμε στο σπίτι;»

«Δεν σου αρέσει η εκδρομή μας;»

«Οι πέτρες είναι πολύ σκληρές».

«Δεν είναι τίποτα», είπε η μητέρα της, αλλά το κορίτσι δεν το πίστευε. Αύριο θα ήταν σίγουρα γεμάτη μελανιές.

«Μείνε, σε παρακαλώ, ξαπλωμένη».

«Για πόσο ακόμη;»

«Μέχρι να σου πω».

Η φωνή της μαμάς της ακουγόταν σαν να έτρεμε, λες και είχε κι εκείνη ξεπατιάσει, αλλά δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Αν και όλη μέρα ακουγόταν κάπως περίεργα. Ίσως να είχε πάει πάλι στο νοσοκομείο και να είχε ακούσει άσχημα μαντάτα. Και την πρώτη φορά, τότε που είχε λείψει βδομάδες και της είχαν πέσει τα μαλλιά, η φωνή της ακουγόταν πολύ παράξενη. Σαν να ήταν θυμωμένη και λυπημένη συγχρόνως. Να αντιλαμβανόταν άραγε κι η μαμά της τις δονήσεις που ένιωθε η ίδια στο στήθος και στις φωνητικές χορδές;

«Μαμά;» ρώτησε, όταν ήταν πια βέβαιη ότι οι δονήσεις που

ένιωθε να καταλαμβάνουν το σώμα της δεν ήταν μόνο στη φαντασία της.

«Ναι;»

«Ακούω έναν περίεργο θόρυβο».

«Μη δίνεις σημασία».

Πώς ήταν δυνατό να μη δίνει σημασία; Εδώ και μισή ώρα δεν συνέβαινε τίποτα, μόνο τα χέρια της και τα πόδια της τα ένιωθε όλο και πιο ξένα προς το σώμα της, τόσο παγωμένα και μουδιασμένα ήταν. Περίμενε άλλη μια στιγμή και μετά είπε: «Ο θόρυβος. Ακούγεται πιο δυνατά».

«Μη φοβάσαι. Μόνο μείνε ξαπλωμένη».

Η μαμά της την έπιασε από το χέρι. Όχι όμως όπως έκανε πάντα. Μάλλον όπως πιάνει κανείς ένα αντικείμενο. Της ιδιοκτησίας του.

Γύρισε μέσα στο σκοτάδι προς τη μητέρα της, η οποία την κοιτούσε. Το φεγγαρόφωτο φώτιζε τα μάτια της μαμάς της και η μικρή είχε την εντύπωση ότι η εικόνα της καθρεφτιζόταν μέσα τους. Προς στιγμή δεν μπορούσε να πει τι φοβόταν περισσότερο: Αυτό που έβλεπε στο πρόσωπο της μητέρας της ή αυτό που εκείνη της έλεγε;

«Ένα πράγμα δεν πρέπει να ξεχάσεις ποτέ».

«Τι, μαμά;»

«Προήλθες από μένα. Σάρκα και αίμα μου».

Το ψύχος της νύχτας μαζί με την παγωνιά στα μάτια της μαμάς της ενώνονταν σε κάτι που της δημιουργούσε σύγχυση. Το κορίτσι ήθελε να κοιτάξει αλλού, αλλά δεν μπορούσε, καθώς οι κόρες των ματιών της μητέρας της ήταν σαν μαγνήτες που κρατούσαν αποφασιστικά το βλέμμα της.

«*Πού πήγε η αγάπη σου;*» ήθελε να ρωτήσει. «*Αυτή που έβλεπα πάντα στα μάτια σου;*» Τώρα τα μάτια της μητέρας της θύμιζαν παγωμένη λίμνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

27 ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ
ΧΑΝΑ ΧΕΡΜΠΣΤ

Ήσυχα.

Υπερβολικά ήσυχα.

Τέτοια ώρα η Χάνα άκουγε συνήθως ήδη από τον δρόμο τα γέλια των παιδιών και τα ξεφωνητά τους, τουλάχιστον όταν είχε την τύχη να βρει θέση για παρκάρισμα κοντά στον παιδικό σταθμό Τσβέργκενβαλντ – το Δάσος των Νάνων. Συχνά αναγκαζόταν να κάνει πολλές φορές τον γύρο του τετραγώνου ώσπου να ελευθερωθεί κάποια θέση, παρόλο που οι περισσότερες βίλες της περιοχής διέθεταν γκαράζ. Την ώρα όμως της αιχμής, όταν οι ποδοσφαιριστές έσπευδαν στα κοντινά γήπεδα και οι μαθητές του γειτονικού σχολείου Βάλντορφ περίμεναν τους γονείς τους να τους πάρουν, τότε τα διπλοπαρκαρισμένα αυτοκίνητα έκαναν το αριστοκρατικό Βέστεντ να μοιάζει με τη λεωφόρο Κότμπουςερ Νταμ την ώρα που γίνεται ο εφοδιασμός των καταστημάτων. Σήμερα, όμως, η Χάνα είχε ενημερώσει ότι θα έπαιρνε τον Πάουλ πιο νωρίς, και τώρα απολάμβανε τη δυνατότητα να επιλέξει ανάμεσα σε διάφορες ελεύθερες θέσεις ακριβώς μπροστά από το κτίριο της ευαγγελικής εκκλησίας με την επίπεδη οροφή.

Η μισάνοιχτη πόρτα ήταν επίσης κάτι ασυνήθιστο. Η Χάνα σήκωσε ανήσυχη το χέρι στον λαιμό της. Κάτι δεν πήγαινε

καλά εδώ, κι αυτό το κάτι της έσφιγγε τον λαιμό με παγωμένα δάχτυλα.

Ποτέ ως τώρα δεν είχε μπει στον παιδικό σταθμό χωρίς να της έχει πρώτα δοθεί κωδικός εισόδου. Όλοι τηρούσαν αυτό το μέτρο ασφαλείας και περίμεναν κατά την είσοδο, ή την έξοδό τους, να κλείσει καλά η πύλη, προκειμένου να μην μπορούν τα παιδιά να τρέξουν και να βγουν στον δρόμο.

Να είχαν πάει εκδρομή;

Σε αυτή την περίπτωση όμως, η Μίρτε, η δασκάλα, θα της το είχε αναφέρει όταν η Χάνα τής είχε μιλήσει το πρωί για τη μεγάλη μέρα. Όλη η οικογένεια θα πήγαινε στη Δρέσδη για τα εγκαίνια της νέας έκθεσης του Ρίχαρντ. Γι' αυτό πήραν λίγο νωρίτερα από το σχολείο και την Κίρα, την κόρη του Ρίχαρντ από τον πρώτο του γάμο.

Ησυχία, ακόμα κι όταν άνοιξε την πόρτα που οδηγούσε στο χολ.

Η Χάνα κοίταξε τις αναρτημένες ανακοινώσεις στον πίνακα της σκεπαστής εισόδου και είδε μία που ανέφερε ότι ο Βολφ Σλάγκμαν, ο καινούριος ασκούμενος, ζητούσε από τα παιδιά να τον φωνάζουν Βόλε, ένα από τα υποκοριστικά του Βολφ. Δίπλα από τη φωτογραφία του κρεμόταν ένα φύλλο χαρτί που ανακοίνωνε την επανέναρξη της πρώιμης μουσικής εκπαίδευσης για τα παιδιά. Το μάθημα κολύμβησης ήταν για την επόμενη μέρα. Για σήμερα δεν υπήρχε κάτι ιδιαίτερο στο πρόγραμμα.

Η Χάνα άνοιξε την επόμενη πόρτα, πίσω από την οποία ήταν ο χώρος της γκαρνταρόμπας. Τα πανωφόρια μιας ντουζίνας μικρών παιδιών ήταν λίγο-πολύ τακτικά κρεμασμένα, οι αλλαξιές τους ήταν τακτοποιημένες στα ράφια και τα παπουτσάκια τους τοποθετημένα από κάτω.

Εδώ δεν βασίλευε πια η σιωπή. Κι όμως, η αόρατη θηλιά γύρω από τον λαιμό της την έσφιξε ακόμα περισσότερο. Γιατί

τους θορύβους που έφταναν τώρα στ' αφτιά της δεν τους είχε ξανακούσει ποτέ μέσα στον παιδικό σταθμό. Επίσης, δεν ταίριαζαν σε έναν χώρο όπου τα παιδιά υποτίθεται πως είναι χαρούμενα. Βέβαια υπήρχαν εκρήξεις θυμού, κρίσεις δακρύων και κλάματα, για παράδειγμα, όταν ένα παιδί σκόνταφτε και χτυπούσε το γόνατό του. Όμως τι μπορεί να προκαλούσε αυτόν τον αδιάκοπο συριγμό, ο οποίος με μια πιο προσεκτική ακρόαση αποτελούνταν από τρία ηχητικά επίπεδα: ψιθύρους, κλαψουρίσματα και λυγμούς.

Η Χάνα διέσχισε την γκαρνταρόμπα και προχώρησε στον πυρήνα του παιδικού σταθμού, άνοιξε μια τελευταία πόρτα και αντίκρισε τον παράφρονα που κρατούσε δύο ομήρους περίπου την ίδια στιγμή που άκουσε τη φωνή του.

«Πείτε ποιος το έκανε!» ούρλιαζε. «Αλλιώς θα σας σκοτώσω και τους δυο!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ξερακιανός τύπος, μάλλον γύρω στα είκοσι πέντε, στεκόταν στο μέσον της αίθουσας που χρησιμοποιούσαν για διάφορους σκοπούς και που βρισκόταν ανάμεσα στις τάξεις και στην κουζίνα. Τέτοια ώρα η αίθουσα έπρεπε να λειτουργεί ως τραπεζαρία για το μεσημεριανό φαγητό. Η μυρωδιά από ψητές πατάτες με δεντρολίβανο και ρεβίθια πλανιόταν στον αέρα. Τα παιδιά, που έπρεπε να είχαν φάει το φαγητό, κάθονταν μαζεμένα δίπλα στο πιάνο, μπροστά από το οποίο η Μίρτε και η Άνια είχαν γονατίσει και άπλωναν προστατευτικά τα χέρια τους γύρω τους.

Από κει προερχόταν και ο συριστικός ψίθυρος: «Μην κοιτάτε εκεί, κοιτάξτε αλλού, κοιτάξτε το πάτωμα», τους έλεγαν χαμηλόφωνα στο αφτί, ενώ και οι ίδιες ίσα που τολμούσαν να σηκώσουν το βλέμμα.

Ο άντρας που είχε αρπάξει τα παιδιά στεκόταν στη μέση της αίθουσας, στο σημείο όπου κάθε Δεκέμβριο τοποθετούσαν το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Είχε δύο παιδιά υπό την εξουσία του, τα κρατούσε και τα δύο από τον γιακά, ένα με κάθε χέρι.

Σαν *λόξιγκα στον εγκέφαλο*, έτσι θα περιέγραφε αργότερα η Χάνα στον άντρα της, τον Ρίχαρντ, τους παλμούς που κατέκλυσαν το κεφάλι της στη θέα του θανάσιμου κινδύνου. Μια αίσθηση σαν σπασμωδικές συσπάσεις δισεκατομμυρίων κυττάρων σε ακανόνιστα διαστήματα μέσα στον κρανιακό της θόλο, που διέκοπταν ακατάπαυστα τη ροή των σκέψεών της.

Το κορίτσι στην αρπάγη του δράστη ήταν... *περίμενε...* η Σαμίρα, το μελαχρινό παιδάκι με τα λαμπερά πράσινα μάτια, που φορούσε πάντα έναν φιόγγο στα μαλλιά. Σήμερα ο φιόγκος ήταν κόκκινος, ταίριαζε με το φορεματάκι της με τον Μίκι Μάους. Αυτή ήταν που έκλαιγε με τόσο σπαραχτικούς λυγμούς.

Το αγοράκι παραδίπλα ήταν σιωπηλό, αν και η κάννη του όπλου του άρπαγα ακουμπούσε στον δικό του κρόταφο. Εδώ η Χάνα δεν χρειάστηκε να σκεφτεί για να θυμηθεί το όνομα όπως με τη Σαμίρα. Γιατί ήταν ο Πάουλ. Ο πεντάχρονος γιος της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

«Θεέ μου!» είπε σχεδόν βουβά, καθώς τα αόρατα χέρια γύρω από τον λαιμό της της έκοβαν την ανάσα. Κανείς δεν την είχε προσέξει. Ούτε οι δασκάλες, ούτε ο Πάουλ, ούτε καν ο άντρας με το όπλο.

«Ποιος από εσάς είπε αυτά τα ψέματα;» ούρλιαξε απευθυνόμενος κάπου στο δωμάτιο.

Η Χάνα είχε την αίσθηση ενός χειμάρρου σκέψεων που προσπαθούσε να ξεχυθεί από το κεφάλι της.

Τον ξέρω. Μόλις πριν από λίγο τον είδα.

Το πρόσωπο του Βολφ –«να με φωνάζετε Βόλε»– ήταν παραμορφωμένο από μια γκριμάτσα και δεν θύμιζε σχεδόν καθόλου τη χαμογελαστή φωτογραφία που είχε μόλις δει η Χάνα στον πίνακα ανακοινώσεων.

///

Τα διαδικτυακά ειδησεογραφικά περιοδικά θα έγραφαν ήδη τις επόμενες ώρες για την είδηση που οι εφημερίδες θα δημοσίευαν μόλις την επόμενη μέρα: Πώς ο «φονιάς του παιδικού σταθμού» εισέβαλε στο νηπιαγωγείο με το όπλο κι εκεί συμπεριφέρθηκε σαν μανιακός.

Κάποιο από τα παιδιά –δεν θα μάθουμε ποτέ ποιο– είχε κατηγορήσει τον Βολφ «Βόλε» Σλάγκμαν ότι το είχε αγγίξει ενώ έσπρωχνε την κούνια στην οποία εκείνο καθόταν. Αυτό είχε συμβεί πριν από μερικές μέρες. Η διεύθυνση του παιδικού σταθμού είχε θέσει σε διαθεσιμότητα τον ασκούμενο ώσπου να

διαλευκανθεί η υπόθεση, όμως δυστυχώς όχι μόνο είχε ξεχάσει να κατεβάσει το προφίλ του από τον πίνακα ανακοινώσεων, αλλά του είχαν αφήσει και ένα φωνητικό μήνυμα στον τηλεφωνητή. Το μήνυμα αυτό το είχε ακούσει η σύζυγος του Βόλε, η οποία βρισκόταν σε κατάσταση προχωρημένης εγκυμοσύνης. Δεδομένου ότι ο γάμος τους περνούσε ούτως ή άλλως κρίση, το γεγονός τής πρόσφερε άλλον έναν λόγο για να διώξει τον μέλλοντα πατέρα από το κοινό τους σπίτι. Επίσης είχε διαδώσει τα πάντα στον κύκλο των φίλων τους και η φήμη είχε κάνει τον γύρο της σχολής Κοινωνικής Παιδαγωγικής, στην οποία ήταν τελειόφοιτος ο Βόλε. Εγκαταλειμμένος και με σπιλωμένη την υπόληψή του, ο Σλάγκμαν θεώρησε ότι είχε φτάσει το τέλος τόσο στην ιδιωτική όσο και στην επαγγελματική του ζωή. Το αν όντως είχε προσεγγίσει ένα παιδί με ανήθικους σκοπούς μάλλον δεν θα το μάθουμε ποτέ. Αυτό ωστόσο για το οποίο δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία είναι ότι κάποιος με τέτοια τάση για υπερβολική επιθετικότητα δεν έπρεπε ποτέ πια να έρθει σε επαφή με παιδιά μέσω του επαγγέλματός του. Προφανώς διέθετε μια νοσηρή ροπή προς τη βία και η οργή τον είχε τυφλώσει και του είχε θολώσει την κρίση του. Η Σαμίρα και ο Πάουλ δεν επιλέχθηκαν σκοπίμως ως όμηροι. Απλώς είχαν την ατυχία να βρεθούν κοντά του τη συγκεκριμένη στιγμή.

Πάουλ.

Ο Πάουλ κοιτούσε προς την κατεύθυνση της Χάνα, αλλά ήταν σαν το βλέμμα του να πέρναγε μέσα απ' αυτή. Σαν ναρκωμένο. Του έγνεψε κουνώντας το κεφάλι της. Όχι πολύ δυνατά, επειδή για τίποτα στον κόσμο δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή του άντρα.

Ωραία. Με βλέπει.

Η Χάνα γύρισε σε λειτουργία μη λεκτικής επικοινωνίας. Η

καλύτερή της φίλη, η Τέλντα, είχε πει κάποτε ότι η ικανότητά της να επικοινωνεί με τους ανθρώπους που βρίσκονταν κοντά της χωρίς να χρησιμοποιεί γι' αυτό τις φωνητικές της χορδές θύμιζε τηλεπάθεια. Αν και βέβαια απέναντί της χρειαζόταν ένα δεκτικό άτομο όπως ο Πάουλ, με τον οποίο είχαν κάνει συνεχή εξάσκηση από τότε που ο Πάουλ είχε αρχίσει να δείχνει ενδιαφέρον για το επάγγελμα της μητέρας του.

«Θα σε προστατεύσω!» του έκανε νόημα, κλείνοντας σφιχτά δυο φορές απανωτά τα βλέφαρά της και ανοίγοντάς τα μετά από ένα δευτερόλεπτο.

«Μαμά, τι δουλειά κάνεις;» την είχε ρωτήσει ο Πάουλ πριν από περίπου έναν χρόνο, κι εκείνη είχε απαντήσει: «*Διαβάζω τα πρόσωπα*».

Είχε προτάξει τη γεμάτη φακίδες μύτη του και με ένα πονηρό χαμόγελο είχε ρωτήσει: «*Και; Τι διαβάζεις στο δικό μου;*»

«*Χαρά, περιέργεια... και ότι το δωμάτιό σου είναι πάλι πεδίο μάχης!*»

Ο Πάουλ είχε μόλις κλείσει τα τέσσερα και ήδη από τότε ήθελε να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες. Κι εκείνη του είχε εξηγήσει με περισσότερες λεπτομέρειες. Ότι εκείνη, ως ειδική φυσιογνωμίστρια, παρατηρούσε τις παραμικρές αλλαγές στους μύς του προσώπου. Την κίνηση που έκαναν τα χείλη και το πιγούνι, τα μάτια και η μύτη, τα φρύδια και το μέτωπο. Τις μικροεκφράσεις που ο άνθρωπος δεν μπορεί να ελέγξει, όσο εντατικά κι αν προπονηθεί, και οι οποίες χάνονται εν ριπή οφθαλμού.

«*Δηλαδή καταλαβαίνεις αν κάποιος λέει ψέματα;*»

«*Η αν φοβάται, αν νιώθει αηδία, χαρά ή λύπη*».

Ή την αίσθηση ότι είναι ανήμπορος σε συνδυασμό με τη διάθεση να επιτεθεί. Όπως ο Βόλε εκείνη τη στιγμή. Στον οποίο διέκρινε τη βεβαιότητά του πως δεν είχε πια τίποτα να χάσει. Οι άνθρωποι που το πίστευαν αυτό ήταν οι πιο επικίνδυνοι.

«Βυσσινοχωρίστρια;» είχε επαναλάβει ο μικρός Πάουλ, ο Πάουλχεν. «Και σε τι χρειάζεται αυτή η χαζομάρα;»

Είχε χαχανίσει καθώς εκείνη του είχε γαργαλήσει πάνω από την μπλούζα τον αφαλό και τον αποκάλεσε «αυθάδες καλικάντζαράκι». Η Χάνα την έκανε συχνά αυτή την κίνηση απλώς και μόνο επειδή έβρισκε τα ρουθουνίσματά του πολύ χαριτωμένα, ακούγονταν σαν γελάκι μωρού, χαρούμενο και κελαρυστό.

«Δουλεύω, μεταξύ άλλων, και για την αστυνομία ή το δικαστήριο. Μερικές φορές δεν είναι σίγουροι αν κάποιος είναι πραγματικά κακός. Τότε κάθομαι μαζί τους όταν του μιλάνε και παρατηρώ αν η έκφραση στο πρόσωπό του ταιριάζει με όσα λέει και όσα κάνει».

Για τον Βόλε δεν υπήρχε αμφιβολία. Σ' αυτόν ταίριαζαν όλες οι ενδείξεις.

Η ανασηκωμένη εσωτερική πλευρά των φρυδιών: ανημποριά. Το βλοσυρό βλέμμα: θυμός. Ήταν στα πρόθυρα της έκρηξης. Στα πρόθυρα να τερματίσει τη ζωή των άλλων. Το ερώτημα ήταν από ποιον θα ξεκινούσε.

Από τον Πάουλ ή από τη Σαμίρα;

Έπρεπε να δράσει. Τώρα!

«Ει», φώναξε η Χάνα, και τώρα την πρόσεξαν. Ο άντρας κοίταξε προς την πλευρά της, το βλέμμα του Πάουλχεν έμεινε περισσότερη ώρα πάνω της.

Ωραία, καλό αυτό.

«Θυμήσου αυτά που σου έχω δείξει», σχημάτισε άηχα με τα χείλη της και έβαλε τον δείκτη της στον κρόταφο. «Θυμήσου!»

Ο Πάουλ ανέπνεε βαριά, αλλά κατένευσε. Διάβαζε στα μάτια της αυτά που ήθελε να του μεταδώσει.

Ο Ρίχαρντ το θεωρούσε πρόωρο, αλλά κατά τη γνώμη της ποτέ δεν ήταν υπερβολικά νωρίς για να αρχίσει κανείς την εκπαίδευση των παιδιών στην καλλιέργεια της ενσυναίσθησης.

Αυτό ήταν ουσιαστικά η μελέτη της φυσιογνωμικής: Μαθαίνεις να ερμηνεύεις τα συναισθήματα του άλλου χωρίς αυτός να χρειάζεται να πει τίποτα. Και ακριβώς όπως ο Ρίχαρντ είχε μάθει στον Πάουλ να κάνει ποδήλατο και να βγάξει φωτογραφίες, η Χάνα τον είχε εξοικειώσει με τα βασικά της γλώσσας του σώματος.

«Τι έχουμε μάθει;»

Ο Πάουλ ένευσε πάλι καταφατικά. Είχε καταλάβει. Είχε διαβάσει το βλέμμα της. Η Χάνα ευχαρίστησε τον Θεό που είχε αρχίσει να ακονίζει τις αισθήσεις του τόσο νωρίς.

Έδειξε τα μάτια της, μετά τον Βόλε.

Ναι, ακριβώς. Κοίταξέ τον! Μην αποστρέφεις το βλέμμα σου! Να επιδιώκεις την οπτική επαφή!

Μάθημα Πρώτο: Ευθύτητα! Να αντέχεις την οπτική επαφή.

Αν κάτι μπορούσε να σε πάει πιο μακριά στη ζωή, αυτό ήταν κατά τη γνώμη της η αλήθεια. Και την αλήθεια στους ανθρώπους δεν την αναγνωρίζεις από τα λόγια αλλά από τις εκφράσεις του προσώπου.

«Τίποτα δεν δείχνει μεγαλύτερη ευθύτητα από το να κρατάς σταθερά ένα βλέμμα και συγχρόνως να δείχνεις ανοιχτά τα συναισθήματά σου», του είχε μάθει.

Σε μια συνομιλία με έναν φίλο, αργότερα κατά τη συζήτηση με μια δασκάλα και αργότερα, όταν έφτανε η ώρα, στο πρώτο ραντεβού. Όλες αυτές τις περιστάσεις τις είχε σκεφτεί η Χάνα κατά την εκπαίδευση του Πάουλchen. Όχι τη μάχη για επιβίωση στον παιδικό σταθμό.

Ναι, πολύ καλά. Έτσι.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά στο στήθος της σαν γροθιά σε πόρτα, όταν είδε τον Πάουλ να τραβάει τον άντρα από το μανίκι του πουκαμίσου του.

«Ε;»

Ο Βόλε γύρισε προς τον γιο της. Το πιστόλι ήταν τώρα στραμμένο ανάμεσα στα μάτια του. Και όμως ο Πάουλ δεν έκανε κανένα λάθος. Πέτυχε αυτό που η Σαμίρα δεν ήταν σε θέση να κάνει. Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα στα δάκρυα. Το σώμα της έτρεμε κυριολεκτικά από τους λυγμούς. Ένας ανίδεος, τόσο τυφλωμένος όσο ο Βόλε, θα ερμήνευε τη στάση της όχι μόνο ως φόβο θανάτου και αδυναμία, αλλά και ως ένδειξη ενοχής. Αντίθετα, η έκφραση του Πάουλ έδινε την εντύπωση πως ήταν αθώος σαν άγγελος. Λυπημένος, φοβισμένος, αλλά ειλικρινής. Και εφόσον το αγόρι κατάφερε να αντέξει το υπνωτιστικό, βλοσυρό, οργισμένο βλέμμα του απελπισμένου βάνου-σου άντρα, εκείνος πήρε μια απόφαση. Όχι συνειδητά. Μάλλον διαισθητικά, ο παιδαγωγός πίστεψε τον Πάουλ που είπε: «Δεν το έκανα εγώ, Βόλε».

Αποφάσισα αβασάνιστα τον θάνατό της; αναρωτιόταν ακόμη η Χάνα, χρόνια αργότερα, όταν αναθυμόταν τα γεγονότα. Είχε κάνει πραγματικά διαχωρισμό και επιλογή; Να κάνει –μέσω της φυσιογνωμικής που γνώριζε– το δικό της παιδί να φανεί πιο αθώο από το άλλο; Έτσι ώστε ο κάλυκας να προσπεράσει τον Πάουλ και η σφαίρα να μη διαπεράσει τον δικό του κρόταφο αλλά της Σαμίρα;

Γιατί προς τη Σαμίρα στράφηκε όλη η οργή του Βόλε από κείνη τη στιγμή. Ο Βόλε άφησε τον Πάουλ, ο οποίος, παρ' όλα αυτά, δεν απομακρύνθηκε, κι ας του έκανε νόημα η Χάνα. Μετά τον φώναξε. Όμως ο γιος της έμεινε στη θέση του. Το βλέμμα του δεν ήταν πια συλωμένο στα μάτια του άντρα, αλλά στο πιστόλι, του οποίου η κάννη μετά από μια σύντομη αιώρηση ακουμπούσε τώρα στον κρόταφο της Σαμίρα.

Η Χάνα δεν άκουσε το τράβηγμα της σκανδάλης. Ούτε τον πυροβολισμό. Όμως ξαφνικά το βινυλικό δάπεδο πλημμύρισε από αίμα.

Αυτό χρειάστηκε να ξεκαθαριστεί αργότερα. Όπως επίσης και από πού προήλθε ο σουγιάς τον οποίο ο Πάουλ δεν επιτρεπόταν σε καμία περίπτωση να πάρει από το συρτάρι του γραφείου του Ρίχαρντ, πόσο μάλλον να τον φέρει στον παιδικό σταθμό.

«Ήθελα να σκαλίσω ξύλο με τον Μάρεκ», είπε αργότερα στην κατάθεσή του ο Πάουλ.

Κι όμως, είχε εκμεταλλευτεί την πρώτη στιγμή κατά την οποία ο Βόλε δεν του έδινε πια σημασία για να του χώσει τη λεπίδα στον μηρό. Κι έτσι να σώσει παρά τρίχα τη ζωή της Σαμίρα, η οποία βρισκόταν πλέον ασφαλής στο σπίτι της, ενώ οι γιατροί του νοσοκομείου Φίρχο αγωνίζονταν ακόμη να σώσουν τη ζωή του παιδαγωγού.

Το βινύλιο στο δάπεδο του παιδικού σταθμού καθάρισε εύκολα. Ήδη το επόμενο πρωί τίποτα δεν θύμιζε τον πνευματικά διαταραγμένο δράστη, ο οποίος παραλίγο θα πυροβολούσε ένα παιδί.

Το αίμα έρεε μόνο στις αναμνήσεις της Χάνα.

Οι φρικιαστικές εικόνες έχασαν λίγο λίγο την έντασή τους. Αλλά χρειάστηκε να περάσουν επτά χρόνια για να πάψουν να στοιχειώνουν τον ύπνο της.

Και αυτό μόνο επειδή αντικαταστάθηκαν από τις εικόνες ενός ακόμα πιο φρικτού εφιάλτη, από κάτι που συνέβη τη νύχτα της 12ης προς τη 13η Οκτωβρίου στο σπίτι της οικογένειας Χερμπστ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ
ΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΧΑΝΑ, ΡΙΧΑΡΝΤ,
ΠΑΟΥΛ ΚΑΙ ΚΙΡΑ ΧΕΡΜΠΣΤ
12η ΠΡΟΣ 13η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ένας κατά συρροή δολοφόνος είπε κάποτε ότι το να σκοτώσεις έναν άνθρωπο είναι απλό. Το δύσκολο είναι να ζήσεις με την πράξη σου.

Για να δούμε αν ισχύει.

Η πρώτη μαχαιριά, κατευθείαν στην καρδιά, χρειάστηκε μια μάλλον υπεράνθρωπη προσπάθεια. Παρόλο που όλα τελείωσαν πολύ γρήγορα και η δεκαπεντάχρονη Κίρα δεν κατάλαβε σχεδόν τίποτα. Μόνο ένας τελευταίος αναστεναγμός.

Μετά ήταν η σειρά του πατέρα. Ο θάνατός του ήταν πιο θορυβώδης. Όμως η ησυχία που βασίλεψε αφού άφησε την τελευταία του πνοή ήταν πιο εκκωφαντική από την επιθανάτια μάχη του.

Στο σκοτάδι του υπνοδωματίου απλώθηκε η μυρωδιά του σιδήρου. Έκανε τα τριχίδια στο εσωτερικό της μύτης να κολλάνε. Οι λωρίδες του σεληνόφωτος, που έμπαιναν από τα παράθυρα του πρώτου ορόφου, έλουζαν το σκηνικό στην αργυρόλευκη λάμψη του υδραργύρου. Ζωγράφιζαν σκιές κλαδιών που χόρευαν στο ανοιχτόχρωμο χαλί, το οποίο ρουφούσε άπληστα το αίμα που έσταζε από το μαχαίρι και κυλούσε προς τον διάδρομο.

Κι όμως, πόση ευθυμία απέπνεε η πόρτα προς το δεύτερο

παιδικό υπνοδωμάτιο. Σε πράσινο αυτοκόλλητο χαρτί, σαν πίνακα κιμωλίας, με μαύρο μαρκαδόρο, ήταν γραμμένο:

Από τα δωδέκατα γενέθλιά μου και μετά
εισέρχεστε μόνο αφού χτυπήσετε την πόρτα!

Υπογραφή: Πάουλ

Ωραία λοιπόν. Η ώρα πέρασε και ο φόνος είναι κουραστική υπόθεση. Ένα βαθύ χασμουρητό έπνιξε το απαλό τρίξιμο της πόρτας που άνοιγε προς το σκοτεινό δωμάτιο.

Εκεί όπου ήταν ο τελικός προορισμός εκείνης της βραδιάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

13η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΣΗΜΕΡΑ

«Νεκρός σε φωτιά σημαίνει νεκρός από καπνό».

Ξύπνησε έχοντας στο μυαλό της αυτή τη φράση και άρχισε να παίρνει βαθιές εισπνοές από τη μύτη. Σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι το κτίριο δεν είχε τυλιχτεί στις φλόγες και ότι ο καπνός δεν ορμούσε στο δωμάτιό της.

Αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Δεν υπήρχε μυρωδιά καμένου, ούτε περνούσε καπνός από τη χαραμάδα κάτω από την εξώπορτα στα δεξιά της, πάνω από το ξεφτισμένο χαλί, το οποίο κάποτε πρέπει να ήταν κρεμ και με ψηλό πέλος, τώρα όμως έμοιαζε με βρόμικο πατάκι εισόδου: γκρι και χιλιοπατημένο.

«Σε μια πυρκαγιά τα περισσότερα θύματα δεν πεθαίνουν στις φλόγες. Πνίγονται από τον δηλητηριώδη καπνό».

Τώρα έβλεπε πολύ καθαρά: τη λάμπα με το γαλακτερό γυαλί, που θύμιζε παλιά σαλατιέρα, άτσαλα βιδωμένη στο σοβατισμένο ταβάνι, που ήταν γεμάτο λεκέδες, όπως και το κάλυμμα του κρεβατιού πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένη και που είχε σχεδόν το ίδιο χρώμα με τις τραβηγμένες κουρτίνες στο πλάι της. Καφέ αδιάβροχο χοντρό ύφασμα, που δεν επέτρεπε την είσοδο στο φως, κι έτσι δεν μπορούσε να ξέρει αν ήταν νύχτα ή αν η τέλεια συσκότιση οφειλόταν στις κουρτίνες. *Μπορεί* –και αυτή ήταν μόνο μία από τις πολλές σκέψεις

που την αναστάτωναν-, *μπορεί να μην υπάρχουν καν παράθυρα πίσω τους;*

Μπορεί οι κουρτίνες να ήταν απομίμηση, όπως οι πλαστικές ορχιδέες πάνω στη συρταριέρα. Πάντως η τηλεόραση δίπλα τους ήταν αληθινή. Έπαιζε με έναν παράξενα μονότονο ήχο ως μπαγκγκράουντ, έτσι ώστε η γυναίκα την αντιλαμβανόταν πιο πολύ ως πηγή φωτός παρά ως πηγή πληροφόρησης. Η οθόνη της συσκευής ήταν πολύ μικρή για την απόσταση στην οποία βρισκόταν από το κρεβάτι. Για να δει αυτό που έδειχνε, η γυναίκα θα έπρεπε να ανασηκώσει το κεφάλι της, πράγμα για το οποίο είχε ίσως ακόμη τη δύναμη. Ακόμα καλύτερα θα ήταν να ανασηκωνόταν καθιστή στο κρεβάτι, έστω και μόνο για το καλό του ταλαιπωρημένου κυκλοφορικού της. Όμως δεν μπορούσε. Για τον απλό λόγο ότι τα πλαστικά δεματικά καλωδίων, με τα οποία ήταν δεμένη, δεν της άφηναν αρκετό περιθώριο για κίνηση.

Το κεφαλάρι του κρεβατιού είχε επένδυση από βρόμικη γκρι δερματίνη. Στην άκρη του είχε έναν σωλήνα από ανοξείδωτο ατσάλι. Μπορεί για διακοσμητικούς λόγους, μπορεί για να μην πέφτουν πάνω στο στρώμα τυχόν αντικείμενα που βρίσκονταν πάνω στο κεφαλάρι. Για όποιον λόγο και να είχε τοποθετηθεί αρχικά, τώρα κάποιος τον είχε χρησιμοποιήσει για να τη δέσει εκεί, κάποιος που είχε σφίξει τόσο πολύ τις θηλίες, ώστε εκείνη δεν μπορούσε καν να κινήσει τα χέρια της κατά μήκος του. Έτσι βρισκόταν ξαπλωμένη σε μια στάση Εσταυρωμένου, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στο στρώμα και τα χέρια της να κρέμονται δεμένα το καθένα μισό μέτρο πάνω από τους ώμους της.

«Ένα μόνο καλάθι αχρήστων γραφείου που καίγεται μπορεί να παραγάγει χιλιάδες κυβικά μέτρα καπνό».

Προφανώς η τηλεόραση έδειχνε ένα ντοκιμαντέρ με θέμα

ακριβώς την πυροπροστασία στο σπίτι. Αφορούσε τους ανιχνευτές καπνού, τον μέσο χρόνο που χρειάζεται η πυροσβεστική για να φτάσει επιτόπου και το φαινόμενο κατά το οποίο άνθρωποι που βλέπουν τη φωτιά πολλές φορές γοητεύονται τόσο από τις φλόγες, που σπαταλούν σημαντικό χρόνο κοιτώντας σαν υπνωτισμένοι την καταστροφική βία, αντί να καλέσουν αμέσως βοήθεια.

«Βοήθεια!» ούρλιαξε κι εκείνη. Αν και μόνο από μέσα της. Έσπρωξε με τα ελεύθερα πόδια της το κάλυμμα στα κατωπόδαρα, λες και αυτό είχε κάποιο νόημα.

Σ' αυτή την κατάσταση όμως, τι είχε το παραμικρό νόημα;

Είχε ξυπνήσει σε ένα άγνωστο μέρος, δεμένη σε ένα άγνωστο κρεβάτι σε ένα άγνωστο περιβάλλον, τόσο ανώνυμο και ευτελές, που μπορούσε να συμπεράνει ότι κατά πάσα πιθανότητα βρισκόταν σε δωμάτιο φθηνού ξενοδοχείου. Καθαρή, διαυγής ματιά στα θλιβερά αντικείμενα γύρω της: ένα φωτιστικό δαπέδου με υφασμάτινο καπέλο, σκούρα ξύλινη επένδυση στον τοίχο, μια ακουαρέλα με έναν δασικό δρόμο κρεμασμένη στραβά στον τοίχο δίπλα από μια πόρτα, η οποία μάλλον οδηγούσε στο μπάνιο. Έβλεπε τα πάντα, κι όμως ένιωθε τόσο αποπροσανατολισμένη, σαν να στεκόταν μέσα σε ένα δηλητηριώδες νέφος ομίχλης, που –κι αυτή ήταν άλλη μια ανατριχιαστική σκέψη– από δω και στο εξής θα τη συνόδευε παντού, αν κατάφερνε ποτέ να απελευθερωθεί από τα δεσμά της. Γιατί ο τοξικός καπνός δεν γέμιζε το περιβάλλον της, αυτό ήταν ξεκάθαρο όταν έκλεισε τα μάτια και είχε αμέσως την αίσθηση ότι χανόταν σε μια περιπλάνηση μέσα στον ίδιο της τον εαυτό. Η ομίχλη της λήθης (όπως την ονόμασε από κείνη τη στιγμή) βρισκόταν μέσα της, πλημμύριζε τον νου της.

Καταπνίξτε τη συνείδησή μου!

Ένα πνιχτό αγκομαχητό τρόμου ξέφυγε από τον ξεραμένο

της λαιμό. Έκφραση της πιο φρικτής συνειδητοποίησης ότι δεν ήταν μόνο σωματικά αλλά και ψυχικά ανήμπορη και παραδομένη στο έλεος κάποιου άλλου.

Έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να θυμηθεί, όμως για ακόμα μία φορά δεν υπήρχε παρά η ομίχλη της λήθης. Ένιωθε σαν να οδηγούσε ένα αυτοκίνητο μέσα στην καταχνιά και να μειώνει όλο και πιο πολύ την ταχύτητά του, επειδή όλα γύρω της τα έβλεπε συγκεχυμένα. Τα φώτα των προπορευόμενων, τα περιγράμματα των σκιών στο πλάι, που θα μπορούσαν να είναι οτιδήποτε: δέντρα, μπάρες, παρατημένα οχήματα. Βλέπεις κάτι, αλλά, όσο κι αν προσπαθείς, όσο και να μισοκλείνεις τα μάτια και να εστιάζεις, δεν πιάνεις κάτι παραπάνω από μια εντύπωση. Ακριβώς αυτό της συνέβαινε και στο ταξίδι των σκέψεών της. Ήξερε ότι κάπου μέσα στον αδιαπέραστο καπνό βρίσκονταν οι αναμνήσεις της από το ποια ή τι ήταν και πώς είχε φτάσει ως εκεί, σ' εκείνη την κατάσταση: ξυπόλυτη, φορώντας μόνο ένα χοντρό βαμβακερό νυχτικό, να την έχουν σύρει σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Με πόνους που μεταδίδονταν προς κάθε κατεύθυνση από ένα σημείο του σώματός της το οποίο δεν είχε εντοπίσει ακόμη.

Και όσο περισσότερο προσπαθούσε να απελευθερώσει τη μνήμη της από το αδιαπέραστο πέπλο της ομίχλης, τόσο πιο μακριά της έμοιαζαν να αποτραβιούνται όσα την καθόριζαν ως άνθρωπο: όνομα, ηλικία, επάγγελμα, οικογενειακή κατάσταση, καταγωγή...

Δεν ξέρω ποια, ούτε πού, ούτε τι είμαι, σκεφτόταν, κι αν δεν υπήρχε εκείνη η φωνή στην τηλεόραση που της μιλούσε τόσο ευχάριστα και καθησυχαστικά, θα είχε χάσει και την τελευταία της άγκυρα στην πραγματικότητα και θα είχε παρασυρθεί ολότελα στην ανοιχτή θάλασσα της λήθης.

«...διακόπτουμε τη ροή του προγράμματός μας για να

συνδεθούμε ζωντανά και να παρακολουθήσουμε τη συνέντευξη τύπου της Αστυνομίας του Βερολίνου».

Κατά τη διάρκεια της παύσης στην ομιλία του παρουσιαστή, η γυναίκα άκουσε έναν οξύ ήχο, σαν να έκλεινε μια βρύση. Την ίδια στιγμή σταμάτησε και ο θόρυβος, που τελικά δεν ερχόταν από την τηλεόραση.

Κοίταξε προς τα αριστερά, προς την πόρτα, πίσω από την οποία υπέθετε ότι ήταν το μπάνιο. Μετά προσπάθησε να στρέψει το σώμα της προς την ίδια κατεύθυνση με το κεφάλι της, αλλά τα παράτησε με μια κραυγή.

Ακόμη και η πιο ελαφριά κίνηση προς τα πλάγια πάνω στο κρεβάτι τής προκαλούσε ένα ωστικό κύμα σφοδρού, αφόρητου πόνου που, ξεκινώντας από την περιοχή της βουβωνικής χώρας, εκτινασσόταν προς τα πάνω.

Να πάρει, να το και το κάψιμο.

Αριστερά, πάνω από το ισχίο, κάτω από το θωρακικό τόξο.

Από κει προέρχονταν οι φλόγες ο καπνός των οποίων ανέβαινε μέχρι τον εγκέφαλό της και της θόλωνε τη συνείδηση;

Η ομίχλη της λήθης;

Κοίταξε προς τα κάτω το σώμα της. Είδε το εξόγκωμα κάτω από το νυχτικό της.

Τι διάολο...;

Το ένιωθε σαν ανοιχτό τραύμα, το εξόγκωμα κάτω από το νυχτικό σήμαινε ότι του είχαν βάλει επίδεσμο. Επαρκή παυσίπονα πάντως δεν της είχαν χορηγήσει. Η προσπάθεια να ξαπλώσει πάλι ίσια στο κρεβάτι τής προκαλούσε διαβολεμένο πόνο.

«Καλή σας μέρα, κυρίες και κύριοι, ευχαριστώ για την μεγάλη προσέλευση. Πριν πούμε οτιδήποτε: Σκοπός αυτής της συνέντευξης τύπου δεν είναι να προκαλέσει αναστάτωση στον κόσμο, θεωρούμε ωστόσο ότι έχουμε καθήκον να

προειδοποιήσουμε το ευρύ κοινό για τον Λουτς Μπλάνκενταλ. Γνωστό και ως “Χειρουργό”».

Ανασήκωσε το κεφάλι και είδε στην τηλεόραση έναν ψιλόλιγνο, κοκαλιάρη άντρα με βαθουλωμένα μάγουλα· κάτω κάτω στην εικόνα περνούσε μια κορδέλα: Αστυνομός Α΄ της Δίωξης Εγκλήματος Φιλίπ Στόγια.

Οκέι, άρα ξέρω να διαβάζω. Και βρίσκομαι στο πληγωμένο σώμα μιας ενήλικης γυναίκας, δεμένης στο κρεβάτι ενός ξενοδοχείου, συνόψισε τα λίγα θραύσματα πληροφορίας που είχε συλλέξει ως τώρα για τον εαυτό της.

«Εχθές το βράδυ ο Μπλάνκενταλ κατάφερε να δραπετεύσει με θαυματικό τρόπο από το νοσοκομείο των φυλακών Μπουχ στο Πάνκοου. Ο πενήνταεπτάχρονος Μπλάνκενταλ είναι εξαιρετικά χειριστικός, επομένως πολύ επικίνδυνος δράστης, σπουδαίου τον δρόμο κανείς –και αυτό αποτελεί τη δική μας σαφή παράκληση– δεν πρέπει να σταθεί εμπόδιο. Αν τον δείτε, μην κάνετε τους ήρωες. Μη θέσετε τον εαυτό σας σε κίνδυνο, τηλεφωνήστε αμέσως στην αστυνομία. Αυτή είναι μια πρόσφατη φωτογραφία του Μπλάνκενταλ».

Προσπάθησε, στηριγμένη στα δεμένα της χέρια, να συρθεί προς τα πάνω, έτσι ώστε, αν και δεν μπορούσε να καθίσει, να ακουμπήσει τουλάχιστον στο κεφαλάρι του κρεβατιού. Ο πόνος που προκάλεσε αυτή η αλλαγή θέσης ήταν σχεδόν αφόρητος. Ένωθε λες και στο δέρμα της στο σημείο όπου φανταζόταν τον επίδεσμο είχαν χωθεί νύχια από χέρια που ξέσκιζαν τη σάρκα από το κορμί της σαν να ήταν χαρτί περιτυλίγματος.

Τουλάχιστον δεν είχε χάσει τις αισθήσεις της και τώρα έβλεπε καλύτερα τη φωτογραφία του δραπετή, η οποία –αν εξαιρούσε μια στήλη στη δεξιά άκρη με τις τιμές των μετοχών του χρηματιστηρίου– καταλάμβανε ολόκληρη την οθόνη.

Έβλεπε μόνο το κεφάλι του, αλλά, αν μπορούσε να δει

ολόκληρη την εικόνα πίσω από το πορτρέτο, δεν θα της προκαλούσε έκπληξη αν ο άντρας στεκόταν πάνω σε ένα ιστιοπλοϊκό· τα δυνατά χέρια στο τιμόνι, το έντονο πιγούνι ενάντια στον αναζωογονητικό άνεμο που απομάκρυνε από το στοχαστικό, ζαρωμένο του μέτωπο τα γκρίζα μαλλιά που έπεφταν σγουρά στον αυχένα του. Αν έπρεπε να περιγράψει η ίδια με τρεις λέξεις τον καταζητούμενο από τη φωτογραφία του, θα έλεγε *σοβαρός, αθλητικός και με αυτοπεποίθηση*. Ο επικεφαλής ερευνητής της Δίωξης Εγκλήματος του Βερολίνου χρησιμοποίησε τρεις εντελώς αντίθετους χαρακτηρισμούς: Ο Λουτς Μπλάνκενταλ είναι εξαιρετικά επικίνδυνος εγκληματίας, κοινωνιοπαθής και σαδιστής.

Το πλάνο άνοιξε δείχνοντας ένα τραπέζι συνεδριάσεων σε ένα βάθρο μέσα σε μια αίθουσα που θύμιζε γυμναστήριο και όπου βρίσκονταν πάνω από είκοσι δημοσιογράφοι.

«Κατάφερε, χωρίς καν να έχει απολυτήριο λυκείου, πόσο μάλλον να έχει σπουδάσει ιατρική, να καταλάβει πολλές θέσεις γιατρού σε διάφορα νοσοκομεία, ανάμεσα στις οποίες και τη θέση αρχιχειρουργού σε μια ιδιωτική κλινική στο Πότσταμ. Εξαπάτησε δεκάδες ειδικούς, κυρίως όμως τους ασθενείς που του εμπιστεύτηκαν τη ζωή τους και ενίοτε την έχασαν. Μην κάνετε το ίδιο λάθος και εμπιστευτείτε τη χαρισματική του συμπεριφορά και τη σοβαρή του όψη. Πίσω από το συμπαθητικό προσωπείο караδοκεί ένας ακραίος ψυχοπαθής σαδιστής. Ο Μπλάνκενταλ διεγείρεται από τα ανοιχτά ανθρώπινα σώματα. Εδώ δεν έχουμε έναν αστείο απατεώνα που παρουσιάζει ένα πλαστό διδακτορικό και κοροϊδεύει τους προϊσταμένους του. Ο Μπλάνκενταλ ανοίγει τα θύματά του από ευχαρίστηση, μερικές φορές χωρίς αναισθησία, μόνο και μόνο για να απολαύσει τη θέα των εσωτερικών τους οργάνων».

Η γυναίκα ούρλιαξε ξανά. Αυτή τη φορά όχι από πόνο, αν

και με τα τελευταία λόγια του ομιλητή είχε νιώσει ακόμη πιο έντονα το παλλόμενο τράβηγμα από το τραύμα της. Τώρα τινάχτηκε από τρόμο. Επειδή η πόρτα στ' αριστερά της, πίσω από την οποία ακούγονταν οι θόρυβοι, άνοιξε κι ένα σύννεφο από ζεστό, υγρό αέρα που μύριζε σαν ζούγκλα ξεχύθηκε από το μπάνιο στο δωμάτιο.

Και μαζί του μια σκιά. Ελάχιστα αναγνωρίσιμη μέσα στο γαλαζωπό φως που εξέπεμπε η τηλεόραση. Όπου ο αστυνόμος Στόγια συνέχιζε:

«Εχθές ο Μπλάνκενταλ μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο των φυλακών υπό τον φόβο εγκεφαλικού επεισοδίου, πράγμα για το οποίο συμπεραίνουμε ότι υποκρίθηκε τα συμπτώματα και ότι στην πραγματικότητα είναι απολύτως υγιής. Στην κλινική κατάφερε να εξουδετερώσει τους φρουρούς του και τη θεράπουσα ιατρό.

»Διέρρηξε ένα ντουλάπι με ιατρικά ρούχα και μεταμφίεστηκε πάλι σε χειρουργό. Στις συνθήκες της διαφυγής του θα αναφερθώ σε λίγο ξεχωριστά. Η απόδρασή του αποτελεί από κάθε άποψη απόδειξη της δολοφονικής του ευφυΐας».

Εκείνη τη στιγμή η γυναίκα κατάλαβε σε ποιον ανήκε η σκιά που προχωρούσε προς το κρεβάτι της μέσα από την υγρή αχλή του μπάνιου. Ένας φρεσκοπλυμένος άντρας ντυμένος μόνο με μια πετσέτα τυλιγμένη γύρω από τη μέση του· θα μπορούσε κανείς κάλλιστα να τον φανταστεί πάνω σε ένα γιοτ στον ωκεανό, αν δεν στεκόταν μπροστά της όχι ημίγυμνος, αλλά με ρούχα ιστιοπλόου.

«Δυστυχώς θα πρέπει να σας ενημερώσω ότι κατά την απόδρασή του, ο "Χειρουργός" για ακόμα μία φορά...»

Ο άνδρας χαμήλωσε τον ήχο στην τηλεόραση στη μέση της πρότασης του αστυνομίου.

«Ποιος είστε;» ρώτησε η γυναίκα, παρόλο που μόλις είχε

ακούσει επανειλημμένως το όνομά του στην τηλεόραση. Η φωνή της ακούστηκε μισή σαν κρώξιμο, μισή σαν ψίθυρος. Ένωθε τα πτερύγια της μύτης της να φουσκώνουν, ένωσε τους μύς σε όλο της το σώμα να τσιτώνονται. Τρέμουλο.

Χαρακτηριστικές ενδείξεις αγωνίας, σκέφτηκε άθελά της. Εξελικτικά καθορισμένες, όπως οι υγρές της παλάμες, οι οποίες βοηθούσαν τον άνθρωπο της Λίθινης Εποχής να αρπαχτεί από τους βράχους και τα δέντρα σε περίπτωση διαφυγής. Καλύτερη λαβή. Γι' αυτό υγραίνουμε ακόμη και σήμερα τα δάχτυλά μας πριν ξεφυλλίσουμε ένα έντυπο, άκουσε την εσωτερική της φωνή να εξηγεί.

Ο άνδρας στο δωμάτιο έλεγε εν τω μεταξύ δυνατά και καθαρά: «Με λένε Λουτς Μπλάνκενταλ. Χαίρομαι που επιτέλους συνήλθατε. Άρα μπορούμε ν' αρχίσουμε αμέσως, κυρία Χερμπστ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ο άνδρας έσβησε την τηλεόραση. Ύστερα έσκυψε στα πόδια του κρεβατιού. Η γυναίκα άκουσε ήχο από φερμουάρ.

Θεέ μου, τι σχεδιάζει; Θέλει να με ανοίξει; Χωρίς αναισθησία, όπως τα άλλα θύματά του;

Έκλεισε τα μάτια της. Βόγκηξε. Τα άνοιξε πάλι, αλλά ο εφιάλτης δεν είχε τελειώσει. Ο «Χειρουργός» στεκόταν ακόμη μπροστά της. Χωρίς νυστέρι, αλλά με μια μαύρη αθλητική τσάντα στο χέρι.

«Πάω μια στιγμή ν' αλλάξω», της είπε.

Ν' αλλάξει; Για ποιον λόγο;

Μήπως στο μπάνιο είχε περάσει από κανένα διεστραμμένο τελετουργικό απολύμανσης; Έβαζε τώρα τη ρόμπα χειρουργείου;

«Τι, τι... θέλετε από μένα;»

Είμαι η γιατρός που εξουδετέρωσε; Η κυρία Χερμπος;

«Πού βρίσκομαι;»

«Σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου».

Αυτό το βλέπω. Αλλά γιατί; Πώς έφτασα εδώ; Προς το παρόν και εφόσον η επιβίωσή της την ενδιέφερε περισσότερο από την αιτία αυτής της παράνοιας, ούρλιαξε με όση δύναμη της επέτρεπε η ραγισμένη φωνή της: «Λύστε με. Αμέσως!» Ανήμπορη, τινάχτηκε στα δεσμά της.

Ο Μπλάνκενταλ κούνησε ζωηρά το κεφάλι του. «Όχι, αυτό δεν μπορώ να το κάνω». Με την τσάντα στο χέρι, κατευθύνθηκε πάλι προς το μπάνιο.

Θεέ μου, είναι πραγματικά παρανοϊκός. Και είμαι στο έλεός του χωρίς καν να ξέρω ποια είμαι.

Μεμιάς ένιωσε εντελώς ανίσχυρη, λες και η προσπάθεια και μόνο να του εναντιωθεί είχε καταναλώσει τις τελευταίες της δυνάμεις. Αλλά ποιος να ξέρει τι είχε περάσει τις τελευταίες ώρες;

«Σας παρακαλώ, μη μου κάνετε κακό», τον ικέτευσε.

Ο Μπλάνκενταλ σταμάτησε. Για μια ελάχιστη στιγμή η έκφραση του προσώπου του και οι χειρονομίες του πάγωσαν. Μια στιγμή που εκείνη ήταν σαν να τον έβλεπε σε αργή κίνηση. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου ο άντρας φάνηκε να παραλύει. Πάγωμα, μια ασύνειδη αντίδραση προσανατολισμού,* άκουσε πάλι την εσωτερική της φωνή και αναρωτήθηκε από πού αντλούσε αυτές τις λεπτομέρειες.

«Να μη σας κάνουν κακό;»

Ο Μπλάνκενταλ ξέφυγε από την ακινησία και επέστρεψε κοντά της. Έσκυψε από πάνω της. Ξαφνικά ήταν τόσο κοντά της, που η γυναίκα μύριζε τη φρέσκια κολόνια με άρωμα ξύλου και καπνού που πρέπει να είχε βάλει μετά το ντους.

«Νομίζω ότι δεν έχετε καταλάβει σωστά», της είπε και την κοίταξε βαθιά στα μάτια. Η εικόνα της καθρεφτιζόταν στις σκούρες κόρες των ματιών του με τις μπλε ίριδες. Δυστυχώς ήταν πολύ μικρή και δεν μπορούσε να δει τον εαυτό της. Γιατί ούτε αυτό δεν θυμόταν: *Για όνομα του Θεού, ούτε πώς είμαι δεν ξέρω πια!*

«Σας παρακαλώ, λύστε με», ικέτευσε και την ίδια στιγμή ήξερε πως δεν την ενδιέφερε πόσο φοβισμένη και αξιολύπητη

* Αυτόματες προσαρμοστικές κινήσεις με σκοπό τη σωστή ευθυγράμμιση των μελών του σώματος στον χώρο, τη διατήρηση της ευθυγράμμισης και της όρθιας στάσης. (Σ.τ.Μ.)

ακουγόταν... γιατί αυτό ακριβώς είμαι: γεμάτη αγωνία και χωρίς ελπίδα για έλεος.

«Σας παρακαλώ, θέλω να πάω στο σπίτι μου!»

Όπου κι αν είναι αυτό.

«Αυτό δεν γίνεται. Δεν μπορώ να σας λύσω», επανέλαβε ο Μπλάνκενταλ πάλι μ' εκείνη την παράξενη καθαρότητα στη φωνή.

«Μα γιατί όχι;»

Αν ως τώρα στεκόταν στην άκρη του γκρεμού, ακριβώς πάνω από την απόγνωση, η απάντησή του της έδωσε την τελευταία σπρωξιά:

«Επειδή», είπε ο Μπλάνκενταλ, και η φωνή του ακούστηκε σοβαρή και βαριά, «επειδή σας φοβάμαι πάρα πολύ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

«Εμένα;»

Αν ήταν υπόθεση κωμωδίας, η ιστορία ενός κατά συρροή δολοφόνου που φοβάται το ίδιο του το θύμα το οποίο έχει απαγάγει, μπορεί να πρόσφερε την προοπτική μιας ξέγνοιαστης βραδιάς στον κινηματογράφο. Μόνο που δυστυχώς δεν επρόκειτο για ταινία στην οποία έπαιζε. Και το τραύμα της, ο πόνος, τα δεσμά και τέλος η πλήρης απώλεια της μνήμης της αποτελούσαν απελπιστική απόδειξη ότι εδώ δεν γινόταν να δοθεί διασκεδαστική εξήγηση.

«Με κοροϊδεύετε;» ρώτησε η γυναίκα. Όπως η γάτα που είχε αρπάξει ένα ποντίκι και το βασάνιζε σαν να είναι μπάλα και το έσερνε γύρω γύρω στο καθιστικό πριν τελικά το καταβροχθίσει.

«Πώς είπατε;» Ο Μπλάνκενταλ ανασήκωσε τα δασιά γκριζαρισμένα φρύδια του. Τα μάτια του διαστάλθηκαν. Ένδειξη γνήσιας έκπληξης.

«Πρόκειται για μακάβριο αστείο, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε. Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν καταλαβαίνω».

Φτάνει πια. Ανασηκώθηκε τεντώνοντας την πλάτη της όσο της επέτρεπαν τα δεσμά της. Προς στιγμή δεν ένιωθε πόνο, μόνο οργή: «Όχι. ΕΓΩ δεν καταλαβαίνω. ΕΓΩ βρίσκομαι στο έλεός σας».

Εξαιρετικά επικίνδυνος εγκληματίας, σαδιστής και κοινωνιοπαθής.

«ΕΣΕΙΣ έχετε σκοτώσει κόσμο».

Τους έχετε σκίσει.

«ΕΞΕΙΣ με απαγάγατε και πιθανότατα με τραυματίσατε. ΕΞΕΙΣ με κρατάτε αιχμάλωτη. Και ισχυρίζεστε ότι με φοβάστε;»

Εξαντλημένη, άφησε το κεφάλι της να πέσει πίσω στο στρώμα. Τα χέρια της μούδιαζαν σιγά σιγά. Σαν η καρδιά της να δυσκολευόταν να στείλει αίμα στα άκρα της, που ήταν δεμένα πιο ψηλά. Τα δεματικά καλωδίων είχαν μάλλον διακόψει τη ροή του αίματος από τους καρπούς της και πάνω.

«Εσείς είστε ο διαταραγμένος εδώ πέρα», συνέχισε, αγνοώντας την εσωτερική φωνή που τη συμβούλευε να μην ερεθίζει άλλο το ολοφάνερα ψυχικά άρρωστο άτομο μπροστά της.

Κι όμως, παρόλο που τον είχε προσβάλει, ο Μπλάνκενταλ δεν φαινόταν καθόλου θυμωμένος. Μάλλον παραδομένος. Κατένευσε στενοχωρημένα και άφησε την τσάντα στην οποία, στην καλύτερη περίπτωση, είχε ρούχα που θα είχε πάρει από κάπου μετά την απόδραση. Ίσως όμως και να ήταν γεμάτη με νυστέρια, χειρουργικά πριόνια για τα οστά και χειρουργικά κλιπ.

«Λυπάμαι πολύ που ακούσατε την ομιλία για μένα». Ο Μπλάνκενταλ ένευσε προς την τηλεόραση. Η γυναίκα παρατήρησε ότι το σώμα του ήταν τέλεια γυμνασμένο. Ίχνος περιττού λίπους, καθόλου σωσίβιο, αντιθέτως τονισμένοι κοιλιακοί και θωρακικοί μύες.

«Ήθελα να μάθω τι θα έλεγαν για μας στις ειδήσεις, κυρία Χερμπστ, και αμέλησα να κλείσω την τηλεόραση πριν μπω για ντους».

Χερμπστ.

Πάλι αυτό το επώνυμο.

Ακουγόταν οικείο, και πάλι όμως δεν ήταν σίγουρη. Ίσως να της φαινόταν γνωστό μόνο και μόνο επειδή της θύμιζε την εποχή – Χερμπστ σήμαινε φθινόπωρο. Ίσως όντως να ήταν το όνομά της.

Χερμπστ.

Δεν το θυμόταν, όπως δεν θυμόταν και τόσα άλλα.

«Δεν ξέρω τι ακριβώς ακούσατε για μένα, αλλά μάλλον ήταν τα ψέματα που όλοι λένε για μένα», είπε ο Μπλάνκενταλ.

Η γυναίκα αναστέναξε.

Αδιανόητο, δεν μπορεί να κάνω στ' αλήθεια αυτή τη συζήτηση.

«Δηλαδή δεν αποδράσατε από το νοσοκομείο της φυλακής;»

«Αυτό, ναι. Αλλά βρέθηκα άδικα στη στενή. Δεν είμαι διεστραμμένος. Δεν έχω σκοτώσει ποτέ σκόπιμα αθώο άνθρωπο». Το βλέμμα του ζωντάνεψε. «Αντίθετα από εσάς, Χάνα Χερμπστ!»